

1. Opica Čiči

Nekoč zvečer, ko so vse živali spale, je pri doktorju nekdo potrkal.

"Kdo je?" je vprašal doktor.

"To sem jaz," je odgovoril droben glas.

Doktor je odprl vrata in v sobo je stopila opica, zelo suha in umazana. Doktor jo je posadil na divan in vprašal:

"Kaj te boli?"

"Vrat," je rekla opica in zajokala.

Šele zdaj je doktor zagledal, da ima opica okrog vratu močno vrv.

"Pobegnila sem hudobnemu lajnarju," je rekla opica in spet zaihtela. "Lajnar me je pretepal, mučil in vsepovsod vlačil za sabo na vrvi."

Doktor je vzel škarje, prerezal vrv in namazal opici vrat s tako čudovitim mazilom, da jo je vrat pri priči nehal boleti. Potem je opico okopal v koritcu, ji dal jesti in rekel:

"Ostani pri meni, opica! Ne maram, da bi te trpinčili."

Opica je bila nadvse vesela. Ko pa je sedla za mizo in grizla velike orehe, s katerimi ji je postregel doktor, je planil v sobo hudobni lajnar.

"Vrni mi opico!" je zakričal. "Opica je moja!"

"Ne dam ti je!" je rekel doktor. "Za nič na svetu ti je ne dam! Nočem, da bi jo trpinčil."

Pobesneli lajnar je hotel zgrabiti doktorja Jojbolija za vrat.

A doktor mu je mirno rekel:

"Poberi se pri tej priči! Če pa se misliš pretepati, pokličem psa Pika. Popade te s svojimi zobmi."

Pik je pritekkel v sobo in grozovito rekel:

"Rrrr..."

V živalski govorici pomeni to: "Beži, sicer te ugriznem!"

Lajnar se je prestrašil in jo je pobrisal, kar so ga noge nesle. Opica je ostala pri doktorju. Živalim se je kaj hitro priljubila in krstili so jo za Čiči. V živalski govorici pomeni "Čiči"- "Deklica in pol".

Kakor hitro sta jo Tanja in Vanja zagledala, sta hkrati vzkliknila:

"Ah, kako je prikupna! Kako srčkana!"

In že sta se igrala z njo kakor s svojo najboljšo prijateljico. Skrivali so se in žogali, nazadnje pa so se vsi trije prijeli za roke in stekli na morski breg, kjer ju je opica naučila vesel opičji ples, ki se v živalskem jeziku imenuje "tkela".

2. Doktor Jojboli pri delu

Vsak dan so se k doktorju Jojboliju prihajale zdraviti živali. Lisice, zajci, tjulenji, merjasci, kamele- vsi so od daleč prihajali k njemu. Tega je bolel trebuh, drugega zob. Vsem je doktor dajal zdravila, in vsi so takoj okrevali.

Nekoč je prišel k Jojboliju kozliček brez repa, in doktor mu je prišil rep.

Potem je iz oddaljenega gozda prišla vsa objokana medvedka. Presunljivo je stokala in jokala: iz šape ji je štrlela velika trska. Doktor je trsko izdrl, izmil rano ter jo namazal s svojo čudodelno mažo.

Tisti hip je medvedko nehalo boleti.

"Čaka!" je zaklicala medvedka veselo in odhlačala domov, v domači brlog k svojim medvedkom.

Potem se je k doktorju privlekel bolan zajec, ki so ga psi skorajda do mrtvega ogrizli. Nato je prišel bolan oven, ki se je strašansko prehladil in je kašljal. Potem sta prišla dva piščanca in privedla purana, ki se je zastrupil z gobami. Vsakemu, prav vsakemu je doktor dal zdravilo in vsi so tisti hip ozdraveli, in vsak mu je rekel "čaka".

In ko so vsi bolniki odšli, je doktor Jojboli zaslišal, kako nekaj šumi za vrati.

"Naprej!" je zaklical doktor.

V sobo je prišel metuljček. Bil je žalosten in poprosil je doktorja Jojbolija:

"Zadela, joj, me huda je nesreča:

ožgala desno krilce mi je sveča.

Pomagaj mi, pomagaj, Jojboli,

ožgano krilce me hudo boli!"

Doktorju Jojboliju se je metuljček zasmilil. Prijel ga je z dvema prstoma, si ga položil na dlan in si dolgo ogledoval ožgano krilce. Potem se je nasmehnil in veselo rekel metuljčku:

"Metuljček, pusti jok,

ulezi se na bok,

prišijem novo krilce ti izbrano,

iz same sinje svile gosto tkano,

novo krilce, čudovito,

kakor pravo bo sešito."

In doktor je šel v sosedno sobo ter prinesel cel kup vseh mogočih krpic- žametnih, atlasnih, batistnih, svilenih. Krpice so bile različnih barv: sinje, zelene, črne. Doktor je dolgo brkljal po njih, nazadnje je izbral svetlosinjo krpico z živordečimi pikami. In ena dve je urezal iz nje s škarjami krilce ter ga prišil metulju.

In metuljček, zdrav in cel,
zletel je čez plan vesel,
letal s kačjimi pastirji,
nad poljano in močvirji.

A naš doktor Jojboli
ves vesel za njim kriči:
"Le uživaj svojo srečo,
vendar varuj se pred svečo!"

Tako je imel doktor do poznega večera dovolj dela s svojimi bolniki. Zvečer je legel na divan in sladko zaspal ter sanjal o belih medvedih, jelenih in mrožih. A kar na lepem je spet nekdo potrkal na vrata

3. Živali pomagajo doktorju

Mica je govorila resnico: doktor je ostal brez kruha. Tri dni je že trpel lakoto. Ni imel denarja.

Živali, ki so živele pri doktorju, so opazile, da nima kaj jesti, in so začele skrbeti za hrano. Sova Bumba in prašička Hru-Hru sta napravili na dvorišču vrt: prašička je z rilcem kopala razore, a Bumba je sadila vanje krompir. Krava je vsako jutro pogostila doktorja s svojim mlekom. Kura mu je nesla jajca.

Vsi so začeli skrbeti za doktorja. Pes Pik je pometal tla. Tanja in Vanja sta mu z opico Čiči nosila vodo iz vodnjaka.

Doktor je bil zelo zadovoljen.

"Nikoli še ni bilo v moji hiši tako snažno. Hvala vam, otroka in živali, hvala za vaše delo!"

Otroka sta se mu veselo nasmihala, živali pa so mu vse hkrati odgovorile:

"Karabuki, marabuki, bu!"

Vživalski govorici pomeni to:

"Kako ti ne bi pomagale? Saj si naš najboljši prijatelj!"

A pes Pik mu je obliznil lice in rekel:

"Abuzo, mabuzo, bah!"

V živalski govorici pomeni to:

"Nikoli te ne zapustimo, zvesti tovariši ti ostanemo."

4. Lastovica

Neki večer je sova Bumba rekla:

"Kdo le škreblija pred vrati!? Kakor da bi bila miš."

Vsi so prisluhnili, pa niso slišali ničesar.

"Nikogar ni pred vrati!" je rekel doktor. "To se ti je samo tako zdelo."

"Ne, nič se mi ni zdelo," je ugovarjala sova. "Slišim, da nekdo škreblija. To je miš ali ptič. Lahko mi verjamete. Me, sove, imamo tanjši sluh kakor ljudje."

Bumba se ni motila.

Opica je odprla vrata in zagledala na pragu lastovico.

Lastovica-pozimi! Kakšna čudna reč! Saj lastovice ne prenašajo mraza, in kakor hitro pride zima, odletijo v vročo Afriko. Ubožica, kako jo zebe! Na snegu čepi in trepeče.

"Lastovička!" je vzkliknil doktor. "Stopi v sobo in se ogrej pri peči."

Sprva si lastovica ni upala v hišo. Vedela je, da v sobi leži krokodil, in mislila je, da jo bo požrl. Toda opica Čiči ji je rekla, da je ta krokodil zelo prijazen.

Tedaj je lastovica zletela v sobo, sedla na naslon stola, se ozrla naokrog in vprašala:

"Čiruto kisafa mak?"

V živalski govorici pomeni to:

"Povejte mi prosim, ali ne živi tukaj znameniti doktor Jojboli?"

"Jojboli - to sem jaz," je rekel doktor.

"Veliko prošnjo imam do vas," je rekla lastovica. "Tako morate v Afriko. Priletela sem iz Afrike nalašč zato, da vas povabim tja. Tam, v Afriki, žive opice, in te opice so zadnji čas zbolele."

"Kaj pa jim je?"; je vprašal doktor.

"Trebuh jih boli," je rekla lastovica. "Na zemlji leže in jokajo. Samo en človek je, ki jih lahko reši - to ste vi. Vzemite s sabo zdravila in pohitimo čimprej v Afriko! Če ne pojedete v Afriko, bodo vse opice pomrle."

"Ah," je rekel doktor, "z veseljem bi se napotil v Afriko! Rad imam opice in hudo mi je, da so zbolele. A ladje nimam. Če pa hočemo v Afriko, moramo imeti ladjo."

"Revice opice!" je rekel krokodil. "Če doktor ne pojde v Afriko, bodo morale vse umreti. Samo naš doktor jih lahko pozdravi."

In krokodilu so se usule take debele solze iz oči, da sta se dva potočka pocedila po podu.

Nenadoma je doktor Jojboli vzkliknil:

"Pa vendar pojdem v Afriko! Pa vendar bom ozdravil bolne opice! Spomnil sem se, da ima moj znanec, pomorščak Robinzon, ki sem ga nekoč ozdravil hude mrzlice, imenitno ladjo."

Vzel je klobuk ter se napotil k pomorščaku Robinzonu.

"Dober dan pomorščak Robinzon!" je rekel. "Bodi dober pa mi posodi svojo ladjo. Rad bi šel v Afriko. Tam nedaleč od saharske puščave, je čudovita Dežela opic."

"Dobro," je rekel pomorščak Robinzon. "Rad ti dam ladjo. Saj si mi rešil življenje, in

z veseljem ti ustrežem s čimerkoli. Glej samo, da mi pripelješ ladjo nazaj, ker druge ladje nimam."

"Pripeljem ti jo, brez skrbi," je rekel doktor. "Samo Afriko bi rad obiskal."

"Vzemi jo, vzemi!" je ponovil Robinzon. "Glej samo, da je ne razbiješ ob podvodnih čerih!"

"Ne boj se, ne bom je razbil," je rekel doktor, se zahvalil Robinzonu in pohitel domov.

"Živali, pripravite se!" je zaklical. "Jutri odpotujemo v Afriko!"

Živali so se na moč razveselile, začele so ploskati. Najbolj se je veselila opica Čiči:

"Jutri pojdem v Afriko,

v sončni, vroči raj!

Afrika, Afrika,

rodni ti moj kraj!"

"Vendar ne vzamem vseh živali s sabo v Afriko," je rekel doktor Jojboli. "Ježi, netopirji in zajci morajo ostati tu, v moji hiši. Z njimi ostane tudi konj. S seboj vzamem krokodila, opico Čiči in papagaja Karuda, ker so vsi trije po rodu iz Afrike: tam žive njihovi starši, bratje in sestre. Poleg njih vzamem s seboj še Pika, Kiko, Bumbo in prašičko Hru-Hru."

"Pa midve?" sta se oglasili Tanja in Vanja. "Naj ostaneva tu brez tebe?"

"Tako je!" je rekel doktor ter jima krepko stisnil roke. "Nasvidenje, draga prijatelja! Vidva ostaneta tu in bosta skrbela za moj vrt in za moje grede. Zelo kmalu se vrnemo! In iz Afrike vama pripeljem čudovito darilo."

Tanja in Vanja sta povесili glavo. Malo sta premislili in rekli:

"Res ne gre drugače: midve sva še majhni. Srečno pot! Nasvidenje! A ko zrasteva, pojdeva zatrdno s tabo na popotovanje."

"Kajpada!" je rekel doktor Jojboli. "Samo malo morata še zrasti."

5. V Afriko!

Živali so kmalu uredile svojo prtljago ter krenile na pot. Doma so ostali samo zajci, kunci, ježi in netopirji.

Ko so živali prišle na morski breg, so zagledale imenitno ladjo. Na griču je stal pomorščak Robinzon. Vanja in Tanja sta s prašičko Hru-Hru in opico Čiči pomagali doktorju prenesti na ladjo vse kovčke z zdravili.

Živali so se vkrcale na ladjo in že so hoteli odriniti od brega, ko je doktor nenadoma zaklical na vse grlo:

"Počakajte, počakajte, prosim vas!"

"Kaj se je zgodilo?" je vprašal krokodil.

"Počakajte! Počakajte!" je kričal doktor. "Saj ne vem, kje je Afrika! Moram povprašat."

Krokodil se je zasmel:

"Nič nikamor ne hodi! Pomiri se! Lastovica ti bo kazala, kod moramo pluti. Pogosto se je že mudila v Afriki. Lastovice letajo vsako zimo v Afriko."

"Seveda!" je rekla lastovička. "Z veseljem ti bom kazala pot v Afriko."

In zletela je pred ladjo in kazala doktorju Jojboliju pot.

Letela je proti Afriki, in doktor Jojboli je krmaril ladjo za njo. Kmor lastovička, tja tudi ladja. Ponoči se je stemnilo in lastovičke ni bilo videti. Tedaj je prižgala svetilko, jo vzela v kljun in letela s svetilko, tako da je doktor tudi ponoči videl, kam mora usmerjati svojo ladjo.

Pluli so in pluli, iznenada zagledajo žerjava, ki jim leti nasproti.

"Povejte mi, prosim vas, ali je na vaši ladji znameniti doktor Jojboli?"

"Je," je odgovoril krokodil. "Znameniti doktor Jojboli potuje na naši ladji."

"Prosimo doktorja, naj pluje hitreje," je rekel žerjav, "ker je opicam čedalje huje.

Težko ga čakajo."

"Nič ne skrbite!" je rekel krokodil. "Vsa jadra imamo razpeta. Opicam ne bo treba več dolgo čakati."

Ko je žerjav slišal te besede, se je razveselil in odletel nazaj povedat opicam, da je doktor Jojboli že blizu.

Ladja je naglo drsela po valovih. Krokodil je sedel na palubi in nenadoma zagledal, da plavajo delfini ladji nasproti.

"Povejte nam, prosimo vas," so vprašali delfini, "ali se vozi na tej ladji znameniti doktor Jojboli?"

"Res je," je odgovoril krokodil. "Znameniti doktor Jojboli se pelje na tej ladji."

"Bodite dobri, naprosite doktorja, naj pluje hitreje, ker je opicam čedalje huje."

"Le nič skrbi!" je odgovoril krokodil. "Vsa jadra imamo razpeta. Opicam ne bo več treba dolgo čakati."

Zjutraj je doktor rekel krokodilu:

"Kaj je tisto tam spredaj? Mislim, da je kopna zemlja. Nemara je to Afrika."

"Res je, to je Afrika!" je vzkliknil krokodil. "Afrika! Afrik! Kmalu bomo v Afriki! Noje vidim! Nosoroge vidim! Slone vidim!"

"Afrika! Afrika!
Sončni, mili raj!
Afrika! Afrika!
Rodni ti moj kraj!"